

Jeg er mere sikker på, at de nøgler er blevet gengivet, og at de ordnancer igen er tilgængelige i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, end jeg er på, at jeg står foran jer på denne talerstol, og at I sidder her ved denne konference.

Vær stærke. Efterlev trofast evangeliet, selv når andre omkring jer slet ikke gør det. Forsvar jeres tro med høflighed og medfølelse, men forsvar den. En lang historik med inspirerede røster, deriblandt dem, som I kommer til at høre ved denne konference og den røst, I lige har hørt fra selveste præsident Thomas S. Monson, viser jer den kristne discipels vej. Den er lige og snæver og på nogle punkter uden plads til de store udsving, men det kan blive en spændende og vellykket rejse, hvis »I trænge[r] jer frem med standhaftighed i Kristus og ha[r] et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker.«¹⁹ Ved modigt at følge en sådan kurs vil I smede urokkelig tro, finde ly mod uvej og hvirvelvindens pile og mærke vor Forlørsers klippefaste styrke. Og hvis I som hengivne disciple bygger derpå, *kan I ikke* falde.²⁰ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jakob 1:8.
2. 1 Ne 19:9.
3. 1 Kor 12:31; Eter 12:11.
4. Hebr 11:32–38.
5. Matt 23:37–38.
6. 2 Mos 3:8.
7. Se 2 Mos 20:3–17.
8. 2 Krøn 18:7.
9. Mosi 13:4.
10. Es 30:9–11.
11. Se Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today*, 1978, s. 15–16.
12. Se Matt 5:29–30.
13. Matt 10:34.
14. Mark 5:17.
15. Se Matt 9:34.
16. Joh 15:12.
17. Joh 14:15.
18. Eter 5:19; fremhævelse tilføjet.
19. 2 Ne 31:20.
20. Se Hel 5:12.

Ældste Ronald A. Rasband
De Halvfjerders' Præsidium

Disciplens glædelige byrde

Det er et privilegium at opretholde vore ledere. Det ledsages af et personligt ansvar om at dele deres byrde og være Herrens disciple.

Den 20. maj sidste år pløjede en kæmpe tornado igennem Oklahoma Citys forstæder, der ligger i den centrale del af USA, og skabte et spor, der var over 1,6 km bredt og 27 km langt. Denne storm, dette voldsomme angreb fra ødelæggende tornadoer, forandrede både landskabet og menneskene på dens vej.

Blot en uge efter den voldsomme storm blev jeg bedt om at besøge området, hvor hjem og ejendele lå spredt ud over de flade, ødelagte nabolag.

Før jeg tog af sted, talte jeg med vor elskede profet, præsident Thomas S. Monson, der glæder sig over sådanne ærinder for Herren. Med respekt ikke blot for hans embede, men også for hans godhed spurgte jeg: »Hvad ønsker du, at jeg gør? Hvad ønsker du, at jeg siger?«

Han tog kærligt min hånd, som han ville have gjort med alle ofrene og dem, som hjælper, havde han selv været der, og sagde:

»Fortæl dem først, at jeg elsker dem.

Fortæl dem dernæst, at jeg beder for dem.

For det tredje, så vær sød at takke alle dem, der hjælper.«

Som medlem af De Halvfjerders' Præsidium kunne jeg mærke vægten på mine skuldre, som beskrevet med Herrens ord til Moses:

»Saml halvfjerders mænd af Israels ældste, om hvem du ved, at de er ældste og skrivere i folket ...

Jeg vil stige ned og tale med dig dér, og noget af den ånd, som hviler på dig [Moses], vil jeg tage fra dig og lægge på dem; så skal de hjælpe dig med at bære det besvær, folket er, så du ikke er alene om at bære det.«¹

Disse ord stammer fra fordums tid, men Herrens veje har ikke ændret sig.

På nuværende tidspunkt har Herren kaldet 317 halvfjerdere i Kirken, der tjener i 8 kvorummer, som hjælper De Tolv Apostle med at bære den byrde, der ligger på Det Første Præsidentskab. Det er med stor glæde, at jeg føler det ansvar helt ind i sjælen, ligesom mine brødre gør det. Vi er dog ikke de eneste, der hjælper til i dette vidunderlige værk. Som medlemmer af denne verdensomspændende kirke har vi alle den vidunderlige mulighed for at velsigne andre.

Jeg lærte af vores kære profet, hvad de stormramte mennesker havde brug for – kærlighed, bønner og påskønnelse gennem hjælpende hænder.

Denne eftermiddag vil vi alle hæve vores højre hånd og opretholde Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er ikke blot en formalitet, ej heller er det forbeholdt dem, der er kaldet som generalautoriteter. Det er et privilegium at opretholde vore ledere. Det ledsages af et personligt ansvar om at dele deres byrde og være Herren Jesu Kristi disciple.

Præsident Monson har sagt:

»Vi er omgivet af andre, der har brug for vores opmærksomhed, vores opmuntring, vores støtte, vores trøst og vores venlighed – hvad enten de er familie, venner, bekendte eller fremmede. Vi er Herrens hænder her på jorden med mandat til at tjene og til at opløfte hans børn. Han har brug for enhver af os ...

»Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig. (Matt 25:40).«²

Vil vi svare med kærlighed, når vi får mulighed for at aflægge et besøg,

foretage et opkald, skrive en hilsen eller bruge en dag på at imødekomme en andens behov? Eller vil vi være som denne unge mand, der bevidnede at have fulgt alle Guds befalinger:

»Det har jeg holdt alt sammen. Hvad mangler jeg så?»

Jesus sagde til ham: »Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!«³

Den unge mand blev kaldet til en større tjenestegering ved Herrens side for at tage del i arbejdet for Guds rige på jorden. Dog gik han bort, »for han var meget velhavende.«⁴

Hvad med vores jordiske ejendele? Vi har set, hvad en tornado kan gøre med dem på få minutter. Det er vigtigt for os alle at stræbe efter at få åndelige skatte i himlen – at bruge vores tid, talenter og handlefrihed til at tjene Gud.

Jesus Kristus kommer fortsat med invitationen: »Kom så og følg mig!«⁵ På uselvisk vis drog han sammen med sine tilhængere rundt i sit hjemland. Han går fortsat med os, står ved os og leder os. Når vi følger Frelserens

fuldkomne eksempel, anerkender og ærer vi ham, som bar alle vore byrder gennem sin hellige og frelsende forsoning, der er den ultimative tjenestegering. Det, han beder enhver af os om, er at være i stand og villig til at påtage os disciplens glædelige »byrde«.

Mens jeg var i Oklahoma, fik jeg mulighed for at mødes med nogle få familier, der var blevet berørt af de mægtige hvirvelvinde. Da jeg besøgte familien Sorrels, blev jeg især rørt over deres datter Toris oplevelse, der på det tidspunkt gik i femte klasse på Plaza Towers Elementary School. Hun og hendes mor er sammen med os i dag.

Tori og nogle få venner krøb sammen ude på toilettet og søgte ly, mens tornadoen buldrede gennem skolen. Lyt her til Toris egne ord om det, der skete den dag:

»Jeg hørte noget, der ramte taget. Jeg troede bare, at det var hagl. Lyden blev højere og højere. Jeg bad en bøn til vor himmelske Fader om at beskytte os alle sammen og våge over os. Pludselig hørte vi en høj sugende lyd, og så forsvandt taget lige over hovedet på os. Det blæste meget, og mange murbrokker fløj rundt og ramte

hver eneste del af min krop. Det var mørkt udenfor, og det så ud, som om at himlen var sort, men det var ikke himlen – det var det indvendige af tornadoen. Jeg lukkede mine øjne og håbede og bad til, at det snart ville være overstået.

Pludselig blev det helt stille.

Da jeg åbnede mine øjne, så jeg et stopskilt lige foran mig! Det rørte næsten min næse.⁶

Tori, hendes mor, tre af hendes søskende og mange andre venner, der også befandt sig på skolen sammen med hende, overlevede mirakuløst tornadoen. Det gjorde syv skolekammerater desværre ikke.

Den weekend gav præstedømmebrødrene mange velsignelser til medlemmer, der havde lidt under stormen. Jeg var ydmyg over at kunne give Tori en velsignelse. Da jeg lagde mine hænder på hendes hoved, kom et yndlingsskriftsted til mig: »Jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«⁷

Jeg bad Tori huske denne dag, hvor en Herrens tjener havde lagt sine hænder på hendes hoved og havde fortalt, at hun var blevet beskyttet af engle under stormen.

At række ud til en anden, i alle slags forhold, er et evigt mål af kærlighed. Det er den tjenestegerning, jeg var vidne til den uge.

Vi får ofte mulighed for at hjælpe andre i deres nødens stund. Som medlemmer af Kirken har vi hver især det hellige ansvar at »bære hinandens byrder, så de bliver lette«,⁸ at »sørge med dem, der sørger«,⁹ at »opløft[e] de nedhængende hænder, og styrk[e] de matte knæ«. ¹⁰

Brødre og søstre, hvor er Herren taknemlig for hver enkelt af jer og for

de utallige timer og tjenestegerninger, små og store, som I så gavmildt og nådigt giver hver dag.

Kong Benjamin har i Mormons Bog lært os: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i Guds tjeneste.«¹¹

At fokusere på at tjene vore søskende kan vejlede os i at træffe guddommelige beslutninger i dagligdagen og forberede os på at værdsætte og elske det, som Herren elsker. Når vi gør dette, vidner vi med vores liv om, at vi er hans disciple. Når vi er engagerede i hans værk, føler vi hans Ånd hos os. Vi vokser i vidnesbyrd, tro, tillid og i kærlighed.

Jeg ved, at min Forløser Jesus Kristus lever, at han taler til og

gennem sin profet i vor tid, nemlig vor kære præsident Thomas S. Monson.

Det er min bøn, at vi alle må finde den glæde, der kommer af den hellige tjeneste at bære hinandens byrder, selv de små og enkle byrder. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 4 Mos 11:16–17.
2. Se Thomas S. Monson, »Hvad har jeg gjort for en anden i dag?«, *Liahona*, nov. 2009, s. 86, 87.
3. Matt 19:20–21.
4. Matt 19:22.
5. Matt 19:21.
6. Victoria (Tori) Sorrels' oplevelse, som berettet den 16. jan. 2014.
7. L&P 84:88.
8. Mosi 18:8.
9. Mosi 18:9.
10. L&P 81:5.
11. Mosi 2:17.

